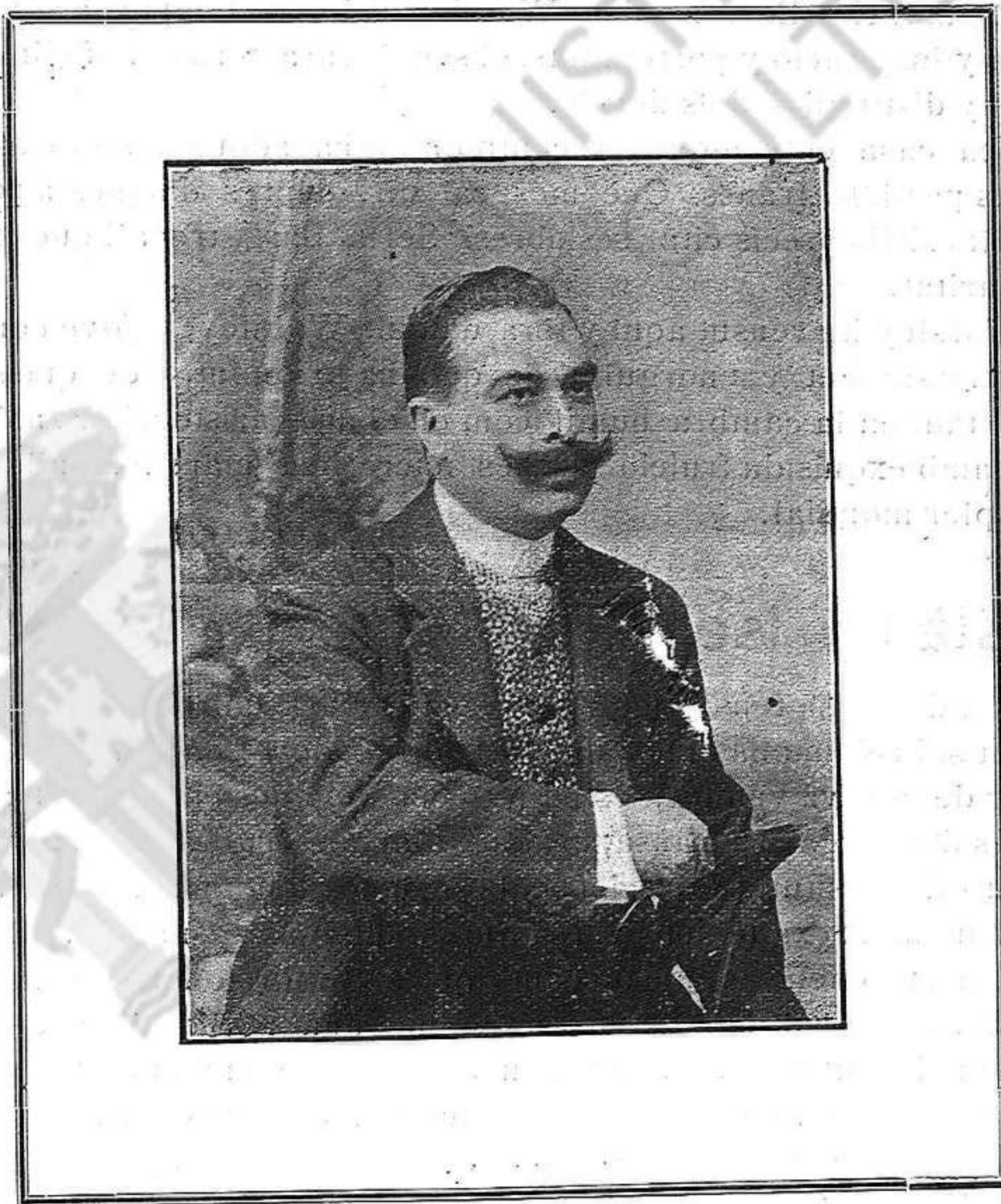

Any III - Girona - Septiembre 1908. — Núm. 26

Scherzando...

REVISTA MUSICAL MENSUAL CATALANA ILUSTRADA

REDACCIÓ * PLAZA DEL VI - N° 11-1r * * GIRONA

Pere Asior (Clifton Worsley)

SUSCRIPCIÓ: Un any 3 pessetes

Número solt 25 Céntims

Pere Astort (Clifton Worsley)

Potser que si no's fes constar el pseudònim am que firma ses obres aquest conegudíssim y molt celebrat compositor, ningú o quasi ningú sabria de qui's parla.

Tota pèrsona quan sent predilecció per quelcom, quan té aptituts per una determinada cosa, ha de conreuar allò y res més, y en Worsley—nomenemlo pel pseudònim—que desde sa primera producció va notarshi en ell tant originals qualitats pel genre de ballables coneguts per Vals Boston de quins n'es l'admirable creador, ha nascut pels valsos com els valsos nèixen d'ell. Si no fos això, crec que no faria res més am tant èxit, comprovat pel nombre considerable d'autors que veyent la sabororosa font s'apressaren a imitarla, lo qual ve a refermar lo dit més amunt. Els Bostons den Worsley sobresurten per la seva elegant forma y inspiració y porten, tots, el segell característic, fàcilment apreciable y distingible dels demés.

Una casa estrangera, recentment, li ha adquirit sis de sos valsos inèdits per 4.000 francs. Què més cal dir, deprés d'aquesta proba tant honorífica? Es precis citar ses obres? Seria llarg trevall que excusa sa popularitat.

Worsley ha vensut aquí y fóra d'aquí. Worsley, el jove compositor, pot estar satisfet y enorgullit de que ha triomfat, y de que ses obres viuen tant en la cambra humil com en el més aristocràtic saló, executades amb exquisida fruició per les nacerines mans femenils y dansades a pler mundial.

J. GRAHIT.

Tristàn y Isolda

Una dolorosa tensió de tots els sentits vers una felicitat qu'espanta de tant sobrehumana qu'es; un desig que's devora a sí mateix en el desesper de la seva vanitat; esforços cent vegades enganyats; recrudescencies d'amarga esperansa; brassos afamats d'abressades, que cauen romputs de lassitut; exaltacions que reboten endarrera com una bala contra un mur; exaltacions vers altures sublimes, tornades a llensar en els avencs; comencements de cants que's contorsionen en crits; en una paraula, tot el volguer de la passió humana desheretada de poguer, veusaquí lo qu'expressa, en el seu desenrotllament que s'alsa amb angoixa y s'abat amb una penosa lentitut per aixecar-se altre cop, altre cop y sempre, el preludi sanglotant de *Tristàn y Isolda*.

L'hèroe de Cornouailles y la maga d'Irlanda han pujat al bell navili. La clemencia irònica de la mar y del vent els condueix vers el rei Mark. Isolda ha d'esposar el rei, y es Tristàn qui la mena. Inquiets, mossegats ja per les angoixes futures, se tenen por y fugen l'un del altre; els sembla que s'odièn. L'espant d'estimar-se es el comencement de llur amor. Tenen alhora la por d'una ubriaguesa que seria més temi-

ble que la mort y l'inconscient desig d'una mort on se fondrien totes les ubriagueses. Les ones roden, melodiosament ritmades, y allà dalt, a la cima del màstil, canta un grumet, y la seva veu potser es el plany d'un alè vingut de lluny en els plecs del pabelló. Y en aquesta calma's desencadena la tempesta de llur ànima.

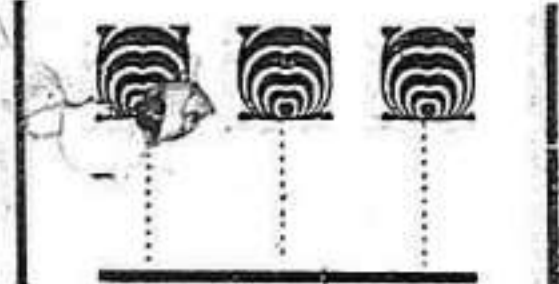
«Que vingui, eix Tristàn! Un jorn que, ferit, dormia, jo hauria pogut venjar en ell la mort de Morold. Més ai!... en aquell moment s'ha despertat y m'ha mirat en els ulls, y jo no he pas gosat alçar l'espasa. Per què no he gosat matar-lo? Ah! que vingui y em rendeixi homenatge, ja qu'es el vassall del rei que serà mon espós! Diga-li que s'afanyi. Branguena. Es la mort que jo vull beure amb ell en el brebatje de la reconciliació».

Y, en efecte, vé. Es miren l'un a l'altre amb esguards que no gosen retrovar-se; se parlen am paraules amargues (oh! que dolces que seràn un jorn llurs veus!) y, nerviosos, crispats, atormentats d'un malestar incomprendible, cremats pel desig de fugir-ne, y d'acabar, d'acabar costi lo que costi, beuen tots dos en la copa ont Isolda's pensa qu'ha versada la fi del seu torment, on Tristàn endavina la mort. A l'entorn llur, tot es encís, atzur transparent, mar assoleiada; y es senten un moment com aconsolats de morir al mig d'aquesta natura ditxosa.

Més, en lloc del brevatje de mort, han begut el filtre d'amor, que Branguena ha substituït. «Isolda!» canta Tristàn com al sortir d'un somni. «Tristàn!» sospira Isolda. Ah! are que'l vent udola'l seu plany en les teles y que'l grumet, a la cima del màstil, barreja al vent la seva cansó; que'ls mariners que carreguen les veles ritmen am crits breus llur tasca, al mig del gran brugit joiós de la mar serena: ells no veuen pas res, o més aviat ho veuen tot, ho senten tot, però ella en ell y ell en ella. S'isol·len extasiats en l'indisoluble joia de posseir-se. Com desenrotlla llargament els seus anells, la serpent melòdica del tema de l'amor! Com els enllassa, els envocalla de caricies que, més estretes, els afogarien y els farien donar l'ànima—oh delícia!—en la boca l'un de l'altre!—Però què son aquets clamors? Per què aqueix tumulte y aqueixa multitud en joia que s'agrupa? De quin rei l'arribada's celebra? «Llenseu l'àncora, ja som a port!» Oh, despertar fatal! Brusca intrusió de la realitat en l'ensomni! El glas que's lamentaria de llur agonía els seria menys sinistre qu'aqueixos cants y aqueixos crits de festa; es a Cornouailles que'l navili arriba; es el rei Mark que s'apropa, l'espós—ai!—d'Isolda, y els dos tindran d'allunyar-se l'un de l'altre, contemplant amb els ulls fixos d'espant l'espai que s'agrandeix entre llurs brassos desenllassats y sempre oberts!

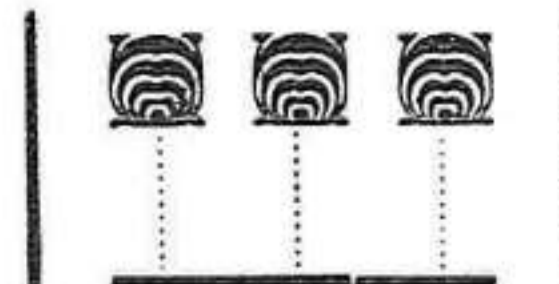
Es la nit. El dia ha sigut ben llarc, el dia que la separa de Tristàn! Ella no vol pas sentir els consells alarmants de Branguene. El rei Mark cassa a la foresta amb els seus companys; sentiu els corns que sonen, picant ací y allà de notes lluminoses el tenebrós silenci de les profunditats? Atxes de resplandors vagues passen y desapareixen darrera els

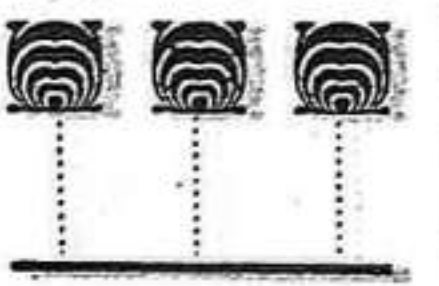

negres fullatjes; els galops repercuteixen sordament, apagats per l'essor de la molsa; la cassa, ja més llunyana, se dispersa, s'extingeix. Silenci. Què podria temer Isolda? Ella va a apagar l'antorxa, aqueix darrer reste de la llum detestada, y, an aquesta senyal, Tristàn correrà vers ella y l'abrassarà en la complicitat de les ombres. Ja es aquí! S'estrenyen furientment. Son tan aprop l'un de l'altre que la fosca, al envoltar-los, no creu amagar més qu'un sol ser. Oh nit beneida! deliciosos tenebres! Ells no's veurien pas, si no més se veies-sin amb els ulls. Se parlen tan baixet que no's sentirien pas si no més se sentíssin am les orelles. Y lo que llurs boques profereixen son les paraules tremoloses del desig que mort y renaix, els sospirs de l'abandonar-se en l'èxtasi. Encantats, esllanguits, queden retuts. Repeteixen llargament llurs noms. Quines paraules més dolces inventarien llurs llabis? Puerils a forsa de joia, estàn contents d'aquets dos noms acostats, Tristàn y Isolda; amb això en tenen prou. «Tristàn y Isolda!» Però aquets dos noms els separa una sílaba? Hi ha quelcòm entre Tristàn y Isolda! Aquesta lletra es una barrera odiosa; no es pas Tristàn y Isolda que s'ha de dir: es Tristàn-Isolda. Oh refinaments malaltissos d'un amor que ni la mateixa possessió ha satisfet!... Y sempre més avant, am planys de felicitat, am balbuceigs d'ubriaguesa, lluny de tota llum, lluny de tota existencia, s'enfonzen, roden en la profunditat de la nit. Com el Solitari de les forestes de l'India vol que la seva vida esparsa se dissemini en l'abím del No-Res, ells se perden en el Nirvana de l'amor, y havent ja deixat de ser, no tenint ja de llur amor més qu'una vaga noció deliciosa, es fonen en llur ànima comuna, que'ls sembla, inmensa y oscura, l'ànima universal del mon.—Brusquement, atxes y crits! El traïdor Melot els ha agafat al parany, y el rei Mark, que ho sab, els sorprèn. Ells, semblants a sonàmbuls mal desvetllats, no saben pas què es aquesta llum y no comprenen pas lo que's vol d'ells amb aquet brugit y aquets reprotxes. «Al país de Tristàn, cap sol hi lluu; vols seguir-me, Isolda, a la tenebrosa patria on se naix per la mort?» A tot això, un ultratge de Melot ha fet botar a Tristàn que s'ha llensat, sense veure-la, sobre l'espasa del traïdor, y no comprenent res encare, no sabent per què corre la seva sang, ditxós som si la seva vida s'escolés per Isolda, defalleix, morent, en els brassos de la seva germana eternal.

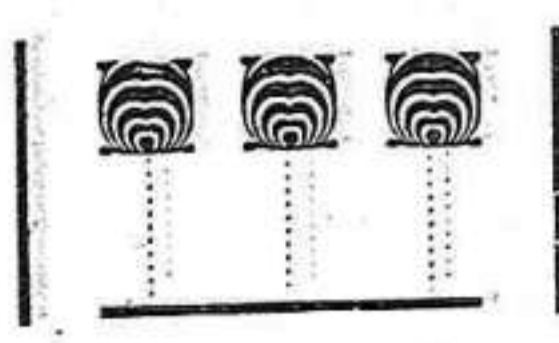
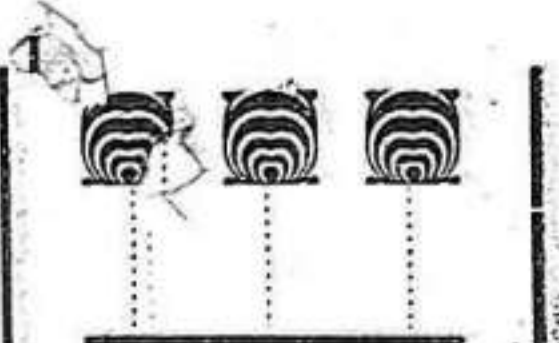
Al país de Cornouailles s'isola la demora desolada dels avant-passats. «Ai»—diu la frase perllongada sens fi del preludi—«còm la mar taciturna s'extén devant la solitud del castell y deserta, llunyana, fuig!» El fluviol melancòlic d'un pastor assegut sobre una almena desperta a Tristàn que somniava, ferit, sota una pomera de la cort. «Valor, senyor!» diu l'escuder Kurnenal, «tu tornaràs a tes aventures y somriuràs en les batalles!» Però ell, era amb Isolda que adormit somniava, es amb Isolda que, amb els ulls oberts, somnia. En la melodia del pastor, en el raig de la matinada, en l'olor dels fullatjes, ell la sent, la contempla, l'aspira. No la tornarà pas a veure avans que'l seu esguard s'hagi

apagat per sempre? Car ell sent prou que l'espasa de Melot li ha fet una ferida mortal. «La reveuràs» diu Kurnenal,» car ella ha rebut el meu missatge y bentost vindrà en un navili de veles blanques.» Reveure-la!... Els seus ulls, engrandits per un desig desmesurat, abressen tota la mar inmensa. Que apareixi a l'horitzó una vela blanca, inflada per tots els bons vents del cel! Que s'afanyi, el fluviol del pastor, a anunciar el vaixell que porta la vida, y l'amor, y la gloria... l'hermós vaixell que porta a Isolda. «Un navili, allà baix, per fí. Ah! Kurnenal, afanya-t, corre, ves, y qu'ella se m' apareixi!» Allavores, mentres el servidor fidel devalla vers la petita cala ont abordarà el vaixell Tristàn, tot ferit, ensangnantat com es, s'aixeca. Un instant més, y sobre'l seu pit ont ella besarà la seva ferida, ell abrassarà a Isolda sanglotanta de joia. Tristàn posseirà a Isolda! Tots els records, tots els desitjos, fan presa d'ell y es retorceix en l'angoixa ditxosa de la seva impaciencia. El seu deliri d'amor s'exaspera fins a la rabia. «Jo't vull!» Pren-me en tos brassos!» Am les seves mans furientes de passió, els vestits on la seva sang s'ha coagulat, les venes de la ferida, tot ho arrenca en un paroxisme suprèm, y, en el moment en que'l seu etern desig va a apareixer davant d'ell, fa un bot, esgarrifós de joia, y torna a caure sobre la terra enrogida, y la seva sang es ditxosa de corre tan aprop d'Isolda.—Quan ella es allí, ell es mort, mort a la llinda mateixa de la felicitat; car Isolda li portava'l perdó del rei Mark, y aquell de qui ella havia de ser l'esposa era Tristàn. Are, quin sanglotar no deurà fer sobre'l cadàvre del seu amant, davant del rei calmat, davant dels cavallers entendrits! Però per què ploran? No va ella a morir? No va a reunir-se en les veritables tenebres—més profundes, més dolces que les de llur ensomni—amb aquell am qui, avans, ella maleia el jorn? En un inmens esforç per dilatar-se fora de sí mateixa, ella apressa la fugida de la seva ànima vers els misteris de la divina natura y, pantejanta de la joia propera, s'abraona a la mort ont ell l'espera. «Oh! en aquesta mar on l'esser s'extasja, tot el meu ser en fí se desvaneix! En el diluvi de les teves cimes submergidores, en l'agegament de les teves harmonies, en el teu alè, oh vivent univers! jo'm submergeixo y m'abismo, sense conciencia, oh suprema joia!..

Tal es aquet drama extraordinari. «Per expressar tals sentiments, diu M. Eduard Schuré, la música ha tingut alhora que aixecar les darres profunditats de l'harmonia y fer arribar al seu grau més alt d'intensitat y d'amplitut, l'expressió melòdica que tenca la paraula humana.» Y, a causa d'això precisament, es aquesta una obra temible, cal confessarho; ella desorienta a les ànimes pel seu caràcter excepcional, y exigeix dels que volen penetrar-la facultats d'emoció que l'home molt rarament posseeix. No hi cerqueu pas la tranquila ordenació de l'assumpte, ni l'interés novelesc; però si goseu afrontar-la hi trovareu la més completa, la més furiosa, la més aguda, la més torturadora expressió de l'amor. Aquí, oblidant no solament les antigues habituts teatrals,

sino també el seu propi sistema, lliure de tot frè, osant dir: «Es aixís que jo provo!» el poeta-músic ha passat tal volta, s'abandonant a sí mateix, segons la seva pròpia paraula, dels límits justament imposats a l'art humà. A propòsit de *Lohengrin*, de *Tanhauser* o del *Anell del Nibeling*, un pot dir: «Jo admiro això, jo reprovó allò»; en una paraula, un pot discutir, car aquets drames son del domini de l'art, dependeixen de la crítica. En quant a *Tristàn y Isolda*, el cas es diferent. Una d'aquestes dugues coses: un s'ha d'allunyar d'aquesta obra, romanguent-hi resoltament y per sempre estrany; o bé, vensut, sofrir per ella tant com ha sofert el que l'ha escrita.

CATULLE MENDÉS

(Tr. de C. Rahola.)

Renaixement

A L' AMIC TOMÁS SOBREQUÉS

¿Que la música, l'art immortal dels Wagner, Chopín, Schuman y altres molts genis quina auriola no s'ofuscarà per un may més en el camp de les arts, es sinó causa principal, al menys de les fonamentals de la desvetllansa artística de nostre poble; això no deü, ni pot duptarse ni solzament un instant.

Es d'una evidència, d'una claretat massa manifesta pera aixís deixar de creure.

La vitalitat, y l'explendor de la música en totes les seves parts, es reconeguda arreu, y apreciada com se mereix.

Res com aquest art, sab posar tant de relléu, y manifestar am tanta claretat y bon gust, les verdaderes escenes de la vida.

Cap mes art tampoc sab expressar les coses y les realitats tant bé com les expresa la música, amb els seus sons angelicals, y tot lo que amb aquest art se fonamenta, sobressurt amarat de gentilesa y de vitalitat.

La música es la déua cantora de les gestes, de les llegendes, les tradicions, els fets nobles d'un poble. La música es l'ànima d'un poble, y juntament am les altres arts compona la riquesa d'un poble.

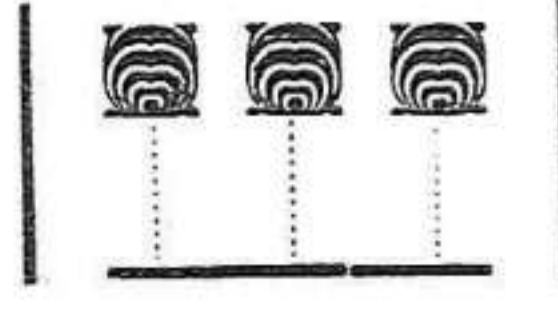
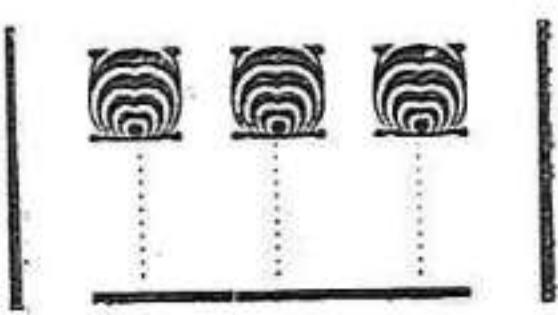
La música es art diví, verament dit.

La música fa sentir y meditar les coses fondes, macises y prenyades de realesa, y nodreix el cervell de coneixements y bones ensenyances; es l'art entre les arts,

Per això es causa gran de la nostra desvetllansa, es que tots el sentim l'amor a la música, però qui 'l sent més o menys segons llur coneixensa artística, y per això a la llur boniquesa y facilitat s' hi ha ajuntat l'amor d'un poble, y aquest amor ha devingut creixent, y poc a poc s' ha anat agegantant, y ha sigut causa d'un verdader desvetllament musical profitós sempre y no poc per cert.

¡Sia en bona hora...!

LLUÍS G. PLA

Projectes Musicals per Quaresma

Bayreuth, 11 Setembre 1908.

Amich Urgellès: Fa dies he rebut la vostra apreciada, y fins avuy en Beidler encara no ha tingut la que anunciàveu. He parlat ab en Beidler referent al programa històric, y ell pensa com jo, que per dos concerts no diu, si fossin cinh o sis, ja seria diferent. Quan arribi en Soldevila us donarà els programes que varem fer tots dos junts ab en Beidler a Munich. Pera'l primer concert hi havia: Primera part. Obertura Freyschütz y Tasso de Liszt. Segona part. Sinfonia Eroica, de Beethoven, y tercera part, Obertura Príncep Igor de Borodin, Romances antigues noruegues, op. 15 de Grieg y Francesch de Rímini, de Tschailcawski. El segon seria tot Wagner: Obertura del Holandès, preludi Tristan ab mort d'Isolda, preludi Parsifal, Remors de la selva, Marxa fúnebra, Giegfried Idill y preludi dels Mestres. Me sembla que millors programes no's poden fer.

En Richter ja es fora de Bayreuth; però ja li escriuré, així com també a n'en Motte lo què diu.

Ara me demanèu l'opinió sobre els grans concerts de Munich que dieu que dirigeix en Lasalle. Sabèu que 'm posèu ab un compromís, perque si no l' alabo, diràn tot seguit: «aquet té enveja»; però com jo ja fa tants anys que me 'n rich del «què diràn», y dich sempre lo que penso, us diré que a Munich l' he vist dirigir per primer cop en la sala del «Hotel Union», hont, al mateix temps que la sala de concerts hi hà restaurant, de manera que un pot sentir música —si 'l roroll de plats y coberts no 'l destorba— y menjar un bon «beefsteack». Aquet fou un dels grans concerts que varen sentir junt ab el senyor Bernis y alguns altres catalans. Formar un judici a la primera vegada de veure un director y tan sols en una obra (que era la quinta Sinfonia de Beethoven, el restant del concert el dirigia un altre mestre) és molt difícil.

Lo únich que 'm ya semblar, és que al señor Lasalle li falta flexibilitat, és a dir, és com un pianista que toca encarcerat, y d' aixó se 'n ressent l' execució. Ademés, és massa detallista y el que se 'n va ab detalls en les obres de Beethoven està perdut; farà una filigrana, però l' esperit de l' obra no hi és. Més no us puch dir. L' hauria de sentir més sovint. Potser aquesta impressió és deguda a l' orquestra, orquestra que he trobat desconeguda, d' un sò crú y ordinari, degut, en part, a les condicions acústiques de la sala. A mí mateix me semblava mentida que fos la mateixa maravillosa orquestra que fà vuit anys vaig dirigir a la sala Kaim (sense restaurant) la millor orquestra que tenia Alemanya y que'n Weingartner l' havia posada a semblant alçaria.

Disposèu com sempre de vostre amich

ANTONI RIBERA

(De *La Veu de Catalunya*).

De Bascara

Sota aquell arc mitgeval de la plassa lleugerament il·luminat al voltant de gentilíssimes donzelles de qui brollaven paraules de alegria y de festa, sentírem el diumenge 23 d'Agost passat llensar agudíssimes notes y dolces expressions als sons clarinets y en les simpàtiques tenores y els expressius baixos de l'orquestra aplaudidíssima de Torroella de Montgrí, que'ns donaren les melangioses notes den Rigau els populars tons den Serra y les alegries dolces den Morera y de tans altres compositors, quines expressions musicals traduim en alegria a l'ànima lleugeresa al cos, anyoransa al cor y bells recorts a la memoria. Y en veritat, en qualque hora en que'ns parlem sempre es bell el recordarho, però bellesa y encant desapareixen y no trovariem èxtasi en el veure dos homes amb una samal que reguen una plassa que per veurela es il·luminada per un llum d'acetilè posat a terra, ni'ns impresionaria veure uns taulons lligats am cordes y adornats am boixos y fiors de paper, ni compendriem l'alegria y'l murmur de les taules de l'hostal, ni el dols aplec d'hermoses damiseles sinó fos per la vinguda de les dolces notes de l'orquestra de Torroella que may alabariem prou.

La memoria que tantes voltes ens porta l'alegria ens duu a recordar ingenuament un dols matí d'istiu, l'endemà d'aquesta festa passat en la bona companyia de la familia Gusi de Calabuig, ja que les belles notes del nocturn en mi bemol menor den Chopin tocades am dolcesa per una de les senyoretetes de can Gusi y una sonata den Bethoven a quatre mans que també fou executada tant bellament a l'igual que 'ls trossos de Lohengrin que'ns feu sentir el bon amic Sobrequés s'ens emportà molt lluny de les realitats mundials fins a regions ideals musicals, elevades aon tot es alegria, dolcesa, amor...

Puguen repetir-se sovint aquestes simpàtiques reunions.

NARCÍS MASÓ Y VALENTÍ.

Plana de Concerts

Castelló d'Empuries. — A la nostra passada festa major, tinguerem ocasió de sentir a la cobla «Pep» de Figueres, que tant executant sardanes com concerts, se posà a gran altura, afirmant que es avuy una de les cobles de més justa fama de l'Empurdà.

En un dels concerts que donà, tocaren el següent programa: «Cavalleria Rusticana», «Tanhauser», gran concert de violí, concert de clarinet y de flauta. Totes aquestes pessas, foren aplaudides y d'una manera particular les dels solistes Cervera y Calvet.

Sant Feliu de Pallarols. — Ha donat a n'aquesta població un concert el notable violinista Pinell. La fama d'aquest concertista universalment reconeguda, portà a Sant Feliu una gran gentada que delirantment ovacionaren al concertista y a sa germana que l'acompanyà al piano.

Obres de Chopin, Sarasate y altres, constituiren el programa y no

havem pas de dir de la manera que les toca'l concertista ovacionat tantes vegades a les més grans capitals estrangeres. M. Pinell, porta bona acompanyanta y aquesta executa amb un piano Ortiz & Cussó.

Barcelona.—Palau de la Música Catalana.—Dintre pocs dies sortiran els programes de la segona serie de concerts que, baix el nom de «Concerts de tardor», tindran lloc al Palau de la Música Catalana del dia 10 al 30 d'octubre.

Per l'interès que tenen, ens permetem avensar als nostres lectors els noms d'alguns dels artistes que hi pendran part.

Comensa la sèrie'l nostre eximi Casals, el màgic del violoncel, qui en companyia del meritíssim pianista en Benvingut Socias, donarà dues sessions am programa interessantíssim y nou. Segueix l'Schweitzer, organista y musicògraf alemany, ab la cooperació den Walter, un dels tenors alemanys més famosos, que interpretaran obres escullides de Bach y Handel.

Per la seva part, l'Orfeó trevalla pera fer un importantíssim concert a veus soles, pera 'l que s'està assajant composicions d'interés extraordinari. S.

Noves

Per motius de salut, ha tingut que abandonar el monestir de Montserrat el mestre de Capella d'aquesta Seu en Miquel Rué.

Dintre pocs dies, tornarà a possessionarse de son càrreg.

***

El conegut compositor Francesc A Font, ha sigut el guanyador de premi ofert als Jocs Florals d'Olot per sa sardana «Dupte». Nostre felicitació. Aquesta obra fou executada per la celebrada cobla «La Lira Olotina», essent molt aplaudida.

***

Res pot dirse en concret del concert que ha de donarse en el Teatre Principal organiat per en Tomàs Sobrequés per dependre de la nova subasta del coliseu pròxima a celebrarse.

***

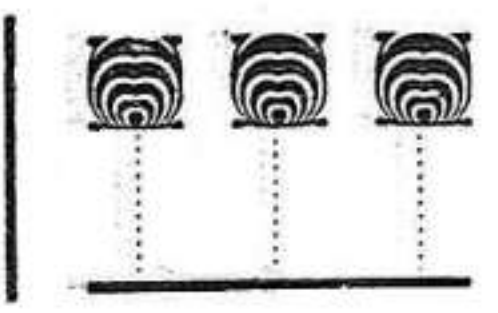
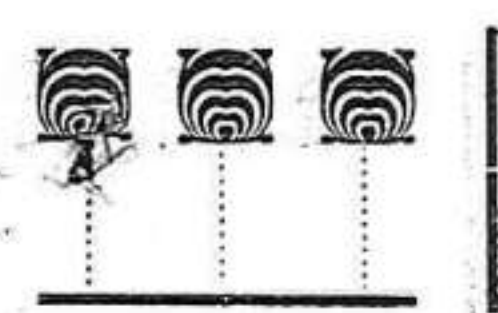
Amb el major llument s'ha celebrat a l' Hospici una festa relligiosa commemorant l'estrena d'una nova Imatge.

La capella de música de la casa, cantà la missa a dues veus de Bottazo y un hermós trissagi a tres veus, composició notable de son mestre'n Miquel Oliva. L'execució d'aquestes obres, sigué per demés perfecta.

***

Se fan gestions pera que entrin a formar part de l'orquestra «Montgrins» de Torraella, notables professors en substitució d'alguns que a

ella deixaran de pertanyer a la pròxima temporada de festes majors. Se proposa que aquesta cobla, siga la primera de l'Empurdà y nosaltres aixís ho creyem per quant may havem duptat de l'obra de son director en Pere Rigau.

***

Hem rebut el cartell dels Jocs Florals de Girona, que comprèn els següents temes musicals:

Premi de l'«Orfeó Gironí». Objecte d'art al més inspirat *Himne a la Senyera*.

Premi de l'«Orfeó Catalunya», de Cassà de la Selva. Un objecte d'art a les tres millors cansonetes de motius populars, ab preferència d'aquesta comarca, a una sola veu y acompanyament de piano.

Premi de la revista musical SCHERZANDO. Objecte original d'art decoratiu que ofereix a la *millor sardana pera piano*.

Les condicions relatives a l'envió de treballs son les acostumades y consagrades per l'ús en aquesta mena de festes.

Les composicions hauran de remetre's al Secretari del Consistori (Passeig del Carme, 13), per tot el día 1 d'Octubre.

L'acte de la repartició's farà'l día primer de Novembre, festa de Tots Sants.

Forman el jurat els mestres J. Sancho Marraco, Josep Maria Soler y Antoni Juncá.

***

S'anuncia pera'l pròxim més de novembre un concurs de sardanistes que per les noves que tenim, creyem serà molt notable.

***

Pròximament celebrarà sa primera missa, nostre bon amic mossèn en Salvador Padrós.

A tan lluhida testa hi pendrà part el notable *Orfeó Catalunya* que baix la direcció de son mestre mossèn Gabriel García, cantarà la missa de Palestrina.

En el nombre vinent, nostre amic y col·laborador en Lluís G. Pla publicarà una impressió sobre la mateixa.

***

Ha estat breus moments entre nosaltres l'eminent compositor en Nicolau.

***

Molt ens plau dir que en breu, comensarà a publicarse en aquesta ciutat una revista literaria nomenada *Studi*.

Contindrà notabilíssims treballs de celebrats escriptors de la nostra terra, y amés il·lustracions meritíssimes de dibuixants coneguts.

Que sia benvinguda y de llarga durada entre nosaltres.

***

Se troven estiuejant a Cadaqués els concertistes Granados, Pitchot y la notable contralt María Gay.

DALMÁU CARLES & COMP.—GIRONA.

MUSICA DE TOTES LES EDICIONS DEL MON

**Novetats Musicals de venda exclusiva de
la casa Sobrequés & Reitg de Gerona**

SARDANES

Pesetas Cis.

CASADEMONT C.

<i>Recorts d' Ampurdá.</i>	2	
<i>Alegroya (premiada).</i>	2	
<i>Tristoya (popular)</i>	2	

GARRETA J.

<i>Zaira.</i>	1	50
<i>Rosella.</i>	1	50
<i>Anyoransa.</i>	1	50
<i>Somni Gris</i>	1	50
<i>Somni Dols.</i>	1	50
<i>Matinada</i>	1	50
<i>Griselda.</i>	1	50
<i>Frisance</i>	1	50

JUNCÁ A.

<i>La Font d' en Pericot (premiada)</i>	2	
---	---	--

RIGAU P.

<i>Bressol de Catalunya</i>	1	50
<i>L' Arch de San Martí</i>	1	50

SERRA J.

<i>Rosas pàlidas</i>	1	50
<i>Cercant l' amor.</i>	1	50
<i>Melanga.</i>	2	
<i>Ideal (premiada concurs Sobrequés & Reitg)</i>	2	
<i>Visió.</i>	1	50
<i>El despertar d' un somni (piano y cant)..</i>	2	

Obras catalanas

SANCHO MARRACO

CANSONS ESCOLARS PERA INFANTS (premiadas al concurs Sobrequés & Reitg)...	3	
---	---	--

Els pedidos, Sobrequés & Reitg.--GIRONA

GRAN CASA EDITORIAL
MÚSICA DE TOTES LES EDICIONS DEL MON
Sobrequés & Reitg.—GIRONA

TALLER DE REPARACIONS Y AFINACIONS
PIANOS DE LLOGUER A MANUBRI Y TECLAT
desde 12 pessetes mensuals

PIANOS Y ARMONIUMS ORTIZ & CUSSÓ
VENTAS AL COMPTAT Y A PLASOS

INSTRUMENTS □ GRAMOPHONS
AB GRAN EXISTENCIA DE DISCS

El predomini de les marques de piano es avuy la de

ORTIZ & CUSSÓ

LES EMINENCIES PIANÍSTIQUES
RISLER, MALATS, GRANADOS, PUGNO, CALADO, VIDIELLA, WANDA, LANDOWSKA,
MARSHALL, ETZ., ETZ.,

EXECUTAN SOS CONCERTS Y RECOMENAN ELS PIANOS

Ortiz & Cussó

**Premiat en totes les exposicions y últimament
á Milán amb el GRAN PRIX**

Fábrica y salóns-Ramalleras del 19 al 25-Barcelona